

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΓΟΥΕΣΤ ΠΟΪΝΤ

ΑΙ, ή Ντόρις Μόρσελιν ήταν ένα ωραίο κορίτσι, ένα άσπλο κορίτσι ανάμεσα στους μαύρους «μπαρδόρους» του Γουέστ Πόιντ. Η ζωή εκεί ήταν, στην Αυστραλία, ήταν σκληρή και άγρια. Οι «μπαρδόροι» είχαν ξαλάλα λάθη, τραγικές ήλξεις κι ερωτικές ιστορίες, που είχαν πάντα έναν αίματηρό επίλογο. Η Ντόρις Μόρσελιν, όπως ήταν φρεσκό, είχε πολλές θαυμασιές, κι δεν πρόσεχε κανένα κι' ούτε νοιάζταν διόλου για τους κατηγάδες τους. Εκείνη αγαπούσε

μόνα τον αδελφό της, τον Ρέινάλτ, ένα καλό παιδάκι, που δουλεύει κι' αυτό στο άνθρακορυχίο. Μα κι' ο Ρέινάλτ την ελάτρευε κι' φροδώντα, κάθε μέρα που την άφηνε μόνη στο σπίτι τους, ένα μικρό ξύλινο σπίτι, που τό είχε κτίσει ο πατέρας του, κοντά σ' ένα ποτάμι. Φοδώντα όλους εκείνους που την τριγύριζαν και λαχταρούσαν την ωμορφιά της : «Ήσαν κάθε είδους άνθρωποι, που είχαν ξεπέσει εκεί κάτω, κι' όλες τις γωνιές της γης. Τυχοδιώτες, φτωχοί, εργολαμίες...»
 Ο Ρέινάλτ ξεχώριζε ανάμεσα σ' όλους αυτούς με την ειλικρινή καρδιά του και τη φρονιμιά του. Η αδελφή του, ή ωμορφη Ντόρις, ήταν τό στόμαχο και ή παρηγοριά της ζωής του. Γι' αυτό, κάθε πρωί, που ξύπνηγε κι' τό σπίτι, ένοιωσε την καρδιά του να τρέχει κι' τό ρόδο.
 —Μένει μόνη της... φθόνος. Μήπως της συμβή τίποτε ; Είναι τόσο ευαίσθητο, έδω τριγύρω...
 —Μα τί μπορούσε να κάνει ; Έπρεπε να πάη να δουλέψη. Κι' όταν τό βράδυ, γυρίζοντας, την έβλεπε από μακριά κι' τόν περιμένε στο κατώφλι, ξεχνούσε την κοίμησή του και τις πίκρες του.
 Είχε διώσει όλους τους βλαπτικούς «μυστήρες», που τού είχαν ζητήσσει τό χέρι της. Κανείς κι' αυτούς δεν ταίριαζε τή αδελφή της. Γι' αυτό μάλιστα της έλεγε κάθε τόσο να προσέχη, να άμπαρώνη καλά την πόρτα, όταν έβλεπε έκεινους, και να έχη πάντα κλειστό τό παράθυρο. Ο σιδερένιος «μγγήτης» τού ιαβανιού έφριζε άρεκό φως μέσα στο δωμάτιο.
 —Μα έγω δεν φοβάμαι κανένα, Ρέινάλτ... τού άπαντούσε ή αδελφή του. Πώς θάβη να μω' κάνει κακό ; Μα κι' σέ νοιάζει... Μείνε ήσυχος... Κάνω πάντα ό,τι μου λέει.
 Και χαμογελοσος, καταλαβαίνοντας πόσο την αγαπούσε ο αδελφός της.

Μια μέρα, όστόσο, μέσα στην έρημιά και τη σκοπιά εκείνου τού μέρους, ή Ντόρις είδε Ξαίνα μισιά της τόν Πωλ Τέλβιν, που είχε μπη από τό παράθυρο. Η Ντόρις φαινόταν ότι τό είχε ξεγιάσει για λίγα λεπτά άνοιχτά... Ο Πωλ Τέλβιν ήταν ο πιο ύπατος κι' ο πιο έλιμνος από τούς θαυμασιές της. Ήταν ψηλόσμος, μελαχρινός, χειροδιάνος, ή ένα άταίσιό πρόσωπο κακοήγος. Η Ντόρις τόν μισούσε, γιατί ήξερε ότι δεν θά διατάξει να κάνει τό πιο στυγερό έγκλημα, από ένα κατήρατο ή από τρέλλα.
 «Εδωλε λοιπόν μια σαμακτική κραγή τρέχων κι' άωρησε στην πόρτα, για να την άνοιξει, με την έλπίδα ότι θά έβρισκε βοήθεια από κανέναν περιστατικό «μπαρδόρο». Μα ο Πωλ, που είχε κλεισει και τό παράθυρο, της έφραζε τό δρόμο.
 —Έ, όχι δά ! Ίωη τρομάζει, άγάπη μου !... της είπε κι' ένα άταίσιό χαμόγελο. Γιατί κι' άποφύγεις ;

πάντα την ήσυχία του.
 Τέλος, ο δόκτορ Στάινμπεκ άναφέρει μερικές παρατηρήσεις του, που έκανε σέ μερικούς ήμαγχιους Κινέζους τόν βοσείον περιοχών. Έκει πέρα ή άπιατη σύζυγος δεν τιμωρείται από τόν σύζυγο, αλλά από τις άλλες πιστές συζύγους. Ή τιμωρία τους δε είναι ή έξη : Δένεται σ' ένα παλιό και μαστιγώνεται μέχρι άμματος. Έπειτα, μουσουλμανική, μεταφέρται στο ναό τού Έρωτος, όπου δρίστατα ένα άνατριχιαστό μαγνίριο. Η ενάρετες συζύγοι της ξεφριζώνουν τα νύχια τόν χειρών και τόν ποδιών της !...
 Κατόπιν, όταν γίνει καλά, την στέλνουν πίσω στο σπίτι της, άφοφ πρώτα της κρεμάσουν στο λαμύ μια ξύλινη ταμπέλλα, πάνω στην όποια είναι χαραγμένες ή έξη συμβουλές :

«Νά σεδέσαι και ν' άκούεις τόν άνδρα σου. Νά μην είσαι ζηλιάρα. Νά μην είσαι φλύαρη. Νά μην είσαι ψευδής. Νά κρατήεις σέ άπόστασι τούς νέους. Νά μη συλλογιζέσαι άλλον άνδρα, εκτός από τόν σύζυγο σου !...»
 Μα περισσότερο από αυτές τις συμβουλές, είναι άποτελεσματικό τό ξεκάλλημα τών νυχιών της άπιστης Κινέζας, γιατί δεν τολιάει πια να σκόπη τα μάτια της και να κιντάψη άλλον άνδρα.

Ο Πωλ Τέλβιν, μ' ένα πήδημα άγριο θηρίου, τήν άρπάει από πίσω...

Κι' έπειτα, άγριος, με βροχή φωνή :
 —Δεν θά βγής από δω μέσα ! Ήδη ή ώρα να λογαριαστούμε...
 —Σέ λίγο θά γυρίση ο Ρέινάλτ, και τότε... τόν φρόβρισε ή Ντόρις.
 —Ο αδελφός σου θά γυρίση άργά τό βράδυ, της άπάντησε ο Πωλ Τέλβιν. Έκανα καλά τη δουλειά μου έγω ! Ένας φίλος μου άνέλαβε να τόν κρατήση όσο μπορούσε περισσότερο... Στην άνάγκη, θά τού κλέψη τό άλογο... Και καταλαβαίνεις, περιστράφα μου. Για να έρθη με τα πόδια από εκεί κάτω, θά ξεμεροθιά...
 Η Ντόρις πάγωσε από τή φωνή της.
 —Είσαι ένας άνανδρος ! τού φώναζε με θόρυβο. Μα έννοια σου !... Ξέρω να ύπερασπισσο τόν έαυτό μου... Πρόσεχε ! Τό καλό που σου θέλω, είναι να γύγης γυρίσας από δω πίσω, γιατί άν τό μάθει ο αδελφός μου, θά σέ σκοτώση σάν παύροσκυλό !...
 Ο Πωλ Τέλβιν ξεπαισε σ' έναν άγριο κατήρατο κι' έκανε να την άγκαλιάσει.
 —Θά μω' σπάσεις τή ζωή, άγάπη μου ! την ειρωνεύθηκε. Γιατί με φροβρίζεις ; Δεν με λυπάσαι λοιπόν διόλου ;
 Κι' άξαίνα έγινε σιωπηλός. Τα μάτια του, κατακόκκινα από τό θυμό, πετούσαν άστράτες.
 —Νά με πάρη ο διάβολος, άν δεν σέ κάνω δυό κομμάτια ! σφύλιαζε από τή λύσσα του. Μα, για σάσσο !... Τι έβω έγω ! Όχι, όχι, άγάπη μου ! Σέ θέλω αλόκληρη !...
 Και ξεπαισε πια σ' ένα ήηρό γέλιο, γυριότο σαρκασμό.
 Η Ντόρις, κατήγισσε, έκανε να τρέψη για ν' άνοιξη τό παράθυρο, μα ο Πωλ Τέλβιν τήν άρπάει από πίσω, κι' ένα πήδημα άγριο θηρίου, και τήν έφριζε πάνω στο καρόβάκι. Η Ντόρις, τρέλλη από τό φόβο της, γυρίσε κάτω από τί σκεπάσματα για να κρυφθί, σφύλιαζοντας από την άπόγνωση. Άξιαρα έβιος έννοιασε και ανάμεσα στα δαχτύλά της...
 Ο Πωλ έκείνη τή στιγμή είχε κάνει κοντά στο παράθυρο. Τού φάνηκε ότι είχε άκούσει βήματα έξω από τό σπίτι. Μα δεν ήταν τίποτα.
 —Δεν είναι κανείς ! φώναζε αλόχαμος, και πήγε κοντά στην άποψη Ντόρις, για να τήν πάρη στην άγκαλιά του.
 Μα τήν ίδια στιγμή πήδηε προς τα πίσω, κι' ένα μαγνίριο πόνου :
 Α ! όζιντρα ! Μ' έφριζέει !...
 Στη μέση τού στήθους τού ή Ντόρις τού είχε καρφώσει τό μαχαίρι της : Ένα μαχαίρι, που τό έβαζε πάντα κάτω από τό προσκαίρι της και που τό είχαν συναντήσει ξανάκι τα δαχτύλά της.
 —Πάει, κι' έμωρνε ! στέναζε ο Τέλβιν. Καταρομένη ό κι' !... Θά πεθάνω τό νοσηρο, μα άθώφης κι' έσύ μαζί μου... Δεν ξεμείνει καλά τόν Πωλ Τέλβιν !... Γι' άστράτες άν νοιάζει πως σούβρης ! Θά πεθάνω μαζί... Θά μπειτε μαζί στο ένο μνήμα... Έγώ σου, άγάπη μου !...
 Και χαμογέλασε κι' Ένα άταίσιό σαρκασμό. Τα μάτια του καρφώθηκαν με μια άκατακρητη μαγνητική δύναμη, πάνω στην

Ντόρις Μόρσελιν.
 —Όταν θά γυρίση ο αδελφός σου, θά βρη έδωτέρα τις στάχτες τού σπιτιού του... Έ, άποψη έκείνη, να σέ πάρη μαζί μου στον άλλο κόσμο... Γιατί κίττα !...
 Και με μια ύπερσφόντορο προσπάθεια, σάρκαζε ως τή γωνία τού δωματίου, όπου είχε ο Ρέινάλτ ένα βαρελάκι μεταφοί για τή δουλειά. Έπειτα, τρεμολοσαστά, έφτιαξε ένα κντίλι από τό στυαί, που βρήκε και κοντά, και έχωσε τή μια άκρη του στο ματωμένο. Ύστερα, μ' ένα σφύλιασμα πόνου και χαράς, άναψε την άλλη άκρη.
 —Έτσι ! μόνωξισο. Θέλω να δω τήν άγνοια σου, τό μαγνίριο σου, περιστράφα μου... Φώναζε όσο θέλεις... Δεν θά σ' άκούση κανείς... Είμαι σκέτος μόνο έδωτέρα... Και να, σέ λίγο... Μπώι ! Θά περατούμε κι' οι δυό στον άέρα !...
 Ο Πωλ Τέλβιν έκανε να σηκωθί, μα ένας σκληρός πόνος τού ξεσχισε τό στήθος. Ένα κίμα αίματος ξεχείλιζε από τό στόμα του και τήν ίδια στιγμή έχασε τις αισθήσεις του και σφιράστηκε βαρελά καταγής, πάνω στο φυτίλι...
 Τό αμά τού έδωσε τή ακριή γλώγα. Η Ντόρις Μόρσελιν είχε τήχη. Είχε σωθί !...
 Μα είχαν άσπρίσει τα μαλλιά της...